

Eks. ved, at en Forretning gaar over fra at være et privat drevet Foretagende til et Aktieselskab med en ret betydelig Fortjeneste for den tidligere Ejer; eller ved at Huse og Grunde bliver solgte spekulationsmæssigt med et høje Udbytte, endvidere Gevinst ved Værdipapirers Stigning under en opadgaaende Periode. Alt dette giver Staten her Afkald paa. Det vil blive en ikke ubetydelig Indtægtsformindskelse for Kjøbenhavn. Jeg beklager i øvrigt ogsaa, at Staten ikke tager denne Indtægtsforøgelse for sig; jeg kan ikke se, at man paa dette Punkt har ramt det rette; jeg henstiller Spørgsmaalet til Overvejelse for et kommende Udvalg. Men i Forbindelse hermed maa jeg nævne et andet Punkt, som den ærede sidste Taler var saa meget glad ved: det var denne overordentlig stærke Formindskelse af Reglerne om Selvangivelse. Jeg tillod mig ved Finanslovens 1ste Behandling en Bemærkning om, at jeg havde en Tyrketro paa, at den foreliggende Indkomstkattelov vilde bringe et langt større Udbytte, end man havde paa regnet, men jeg tilføjede: under Forudsætning af, at man gjorde Selvangivelsen effektiv. Jeg kan ikke skønne, at de noget afsvækkede Regler, som her findes, ville gøre Selvangivelsen effektiv. Jeg skal tillade mig at nævne en Bestemmelse, som findes i Kjøbenhavns kommunale Skatteudvalgs Forslag til Indkomstskat. Det er ikke vor egen Opfindelse, den er hentet fra den hamburgske Indkomstkattelov. Den gaar ud paa, at man kræver i og for sig ikke Selvangivelse, men man gør det saa let som muligt for Skatteyderne at fremkomme med Selvangivelse. Og saa følger man til: „Enhver, fra hvem Selvangivelse ikke er modtagen, er, hvis den for ham skete Ansættelse af hans Indtægt er mere end 200 Kr. lavere end hans virkelige Indtægt, pligtig til at berigtige Ansættelsen inden den i § 19 opgivne Frist“. Det vil altsaa sige, at hvis man har sat en Mand for lavt i Skat, er han pligtig til at melde sig selv med den Indtægt, han virkelig har. Først ved en saadan Bestemmelse er Selvangivelsespligten virkelig effektiv; og det kan jo ikke understreges tidt nok. Man kan sagtens sige, at det er et stærkt Indgreb i private Forhold til fremtvinge Selvangivelse; men kun ved tvungtn Selvangivelse gør man Indkomstskatten retfærdig. Ellers bliver det saaledes, at Folk med faste Indtægter, Embedsmænd og Bestillingsmænd, Arbejdere med faste Lønningssatser blive de eneste, som kommer til at betale fuld Indkomstskat, men For-

retningsfolk, Fabrikanter og mange andre ville utvivlsomt bære sig saaledes ad, at de selv opgive deres Indtægt i de Aar, hvor de have lavere Indtægter, men undgaa at opgive deres Indtægt i de Aar, hvor de have uforholdsmæssig høje Indtægter; og det vil ikke være muligt for Lovgivningsmyndighederne virkelig at ramme dem. — Men i Forbindelse med denne Sag, staar der en anden Ting. Det er bestemt i det foreliggende Lovforslag, at der ikke maa finde Offentliggørelse Sted af Skatteligningen. Jeg er hverken nogen Modstander eller Tilhænger af denne Bestemmelse. Jeg har aldrig været særlig kær i den kjøbenhavnske Indkomstskattefortegnelse, men paa den anden Side kan jeg egentlig ikke se, at der er sket videre Ulykke derved. Mit Standpunkt er det, at hvis der indføres tvungen Selvangivelse vilde det være ganske rigtigt at opgive Skattebogen; man opnaaede da noget til Gengæld for det, man gav Afkald paa. Men hvis ikke man gør Selvangivelsespligten skarpere, end den er i Forslagets § 41, vil jeg anse det for meget tvivlsomt, om det er rigtigt at opgive og navnlig ogsaa kommunalt at opgive, som det er paabudt her i Loven, Offentliggørelsen af Skattemisterne. Det kan ikke nægtes, at der gennem Offentliggørelser gennem vor Skattebog eller, saaledes som det finder Sted i Provinserne, gennem Bladene aabnes Adgang til en Kritik, som maaske ikke vil være uden Betydning med Hensyn til det næste Aars rigtige Ansættelse af vedkommendes Indtægt. Det er maaske ikke saa smukt, om vedkommendes Konkurrenter, Fagfæller o. s. v. ville være i Stand til at gøre opmærksom paa, at de vide, at den eller den Mand har haft en særlig stor Indtægt i det paagældende Aar, og det er vist ikke usandsynligt, at de ville benytte denne Viden til at gøre opmærksom derpaa. Sligt kan man sige er mindre kønt, men det er nu en Gang saaledes, at vil man have Indkomstskat, bør man stræbe efter, at den bliver saa retfærdig som muligt. Jeg har derfor meget stor Betænkelighed ved dette Forbud mod Offentliggørelse, som altsaa kunde komme til baade at gælde Statsindkomstskatten og Kommunernes Indkomstskat.

Der var maaske andre Punkter at omtale, men hvad jeg nu hidtil har nævnt, er det væsentlige med Hensyn til selve den ydre Anordning af Indkomstskatteloven. Jeg skal kun tilføje, at det er blevet mig klart, hvad det ingenlunde har været tidligere, at det temmelig sikkert vil